

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **D. J.**
bytem Z. 4, X O.
zastoupená obecným zmocněncem JUDr. P. J.
bytem Z. 4, X O.

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2017, č. j. X, ve věci invalidního důchodu,
resp. zhodnocení doby péče o dítě dlouhodobě zdravotně postižené,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou brojila žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2017, č. j. X, kterým byly zamítnuty námitky a potvrzena rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2017, č. j. 1-2R-6.1.2017-427/6161276539 o invalidním důchodu, respektive o zamítnutí žádosti o zhodnocení doby péče o dítě dlouhodobě zdravotně postižené, vyžadující mimořádnou péči.
2. V žalobě žalobkyně namítala, že jí nebyla započtena doba ode dne 1. 7. 1996 do 1. 5. 2000. Dále žalobkyně nesouhlasila se zdravotními posudky, na jejichž základě bylo rozhodnuto. Žalobkyně nezpochybnila posudkové zhodnocení její invalidity a výpočet výše jejího invalidního důchodu. Výhrady měla k uznání doby a rozsahu péče o děti dlouhodobě těžce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

zdravotně postižené, vyžadující mimořádnou péči od 1. 7. 1996 do 1. 5. 2000, neboť to v současnosti i v budoucnosti negativně ovlivňuje dopočtenou dobu, výši výpočtového základu a výši procentní výměry invalidního, a poté i starobního důchodu. Žalobkyně žádala svou aktivní účast při vypracování posudku o zdravotním stavu dětí, včetně revizních.

3. Žalobkyně podala Ministerstvu práce a sociálních věcí dne 25. 3. 2017 podnět k provedení přezkumného řízení, o kterém dosud nebylo rozhodnuto. Žalobkyně navrhovala spojení věci s věcí vedenou krajským soudem pod sp. zn. 72 Ad 6/2017.
4. V podání nazvaném rozšíření žaloby ze dne 2. 5. 2017 žalobkyně odkázala na sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 4. 2017, podle kterého byl popřen dosavadní hlavní důvod procesního neúspěchu žalobkyně, a to nedodržení propadlé dvouleté lhůty k podání přihlášky k účasti na důchodovém pojištění, na nový důvod – že doba péče nemohla být zohledněna pro absenci statutu dítěte dlouhodobě těžce zdravotně postiženého vyžadujícího mimořádnou péči u obou synů. Žalobkyně odkázala na žalobu ve věci sp. zn. 72 Ad 6/2017.
5. Žalovaná **ve vyjádření k žalobě** uvedla, že jádrem sporu je posouzení, zdali lze žalobkyni uznat období ode dne 1. 7. 1996 do 1. 5. 2000 jako dobu péče o dlouhodobě těžce zdravotně postižené děti vyžadující mimořádnou péči. Součástí spisu jsou záznamy o jednání Okresní správy sociálního zabezpečení v Olomouci (dále jen „OSSZ Olomouc“), jehož výroky byly obě děti žalobkyně shledány dětmi dlouhodobě těžce zdravotně postiženými vyžadujícími mimořádnou péči podle § 37 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 149/1988 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Zdravotní stav odpovídal zdravotnímu postižení podle přílohy č. 3 této vyhlášky vzhledem ke splnění podmínek podle § 37a citované přílohy. V případě syna P. J. byl takový záznam o jednání vypracován dne 12. 7. 1989 s dobou platnosti do 31. 8. 1990, dne 17. 9. 1990 s dobou platnosti do konce srpna 1991 a dne 27. 9. 1995 s dobou platnosti do 31. 12. 1995. V případě syna M. J. byl takový záznam o jednání vypracován dne 12. 7. 1989 s dobou platnosti do 31. 8. 1991, dne 31. 10. 1994 s dobou platnosti do 31. 8. 1995 a dne 27. 9. 1995 s dobou platnosti do 31. 12. 1995.
6. Další návrh na zahájení řízení o době rozsahu péče o děti dlouhodobě těžce zdravotně postižené vyžadující mimořádnou péči ve smyslu předpisů účinných do 31. 12. 2006 podala žalobkyně až dne 20. 10. 2014. Usneseními OSSZ Olomouc ze dne 10. 12. 2014 bylo řízení o posouzení péče o syna P. J. zastaveno, neboť lhůta pro podání přihlášky k účasti na důchodovém pojištění uplynula již přede dnem 1. 7. 2007. Obdobně bylo usnesením ze dne 17. 12. 2014 zastaveno i řízení o posouzení péče o syna M. J.. Proti oběma citovaným rozhodnutím podala žalobkyně odvolání, o nichž rozhodla OSSZ Olomouc v případě syna P. J. rozhodnutím ze dne 11. 5. 2015 a v případě syna M. J. rozhodnutím ze dne 11. 5. 2015 tak, že odvolání zamítla a napadená usnesení potvrdila. Jak žalovaná uvedla v odůvodnění obou rozhodnutí, dříve než OSSZ rozhodla o odvolání žalobkyně, vyžádala si zdravotní posouzení obou dětí, podle jejichž závěrů nebyly děti shledány dlouhodobě těžce zdravotně postiženými vyžadujícími mimořádnou péči.
7. Podle § 107a odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném od 1. 7. 2007 (dále „zákon č. 582/1991 Sb.“), o prominutí zmeškání lhůty uvedené v § 85 odst. 2 větě druhé lze požádat kdykoliv.

8. Podle § 85 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. se doby péče uvedené v § 6 odst. 4 písm. a) v bodech 11 a 12 prokazují rozhodnutím okresní správy sociálního zabezpečení o době a rozsahu této péče. Návrh na zahájení řízení se podává na předepsaném tiskopisu a lze jej podat nejdříve po skončení uvedené péče nebo v době jejího trvání v souvislosti s podáním žádosti o přiznání důchodu, nejpozději však do dvou let od skončení péče uvedené v § 6 odst. 4 písm. a) v bodech 11 a 12. Návrh na zahájení řízení může podat i pozůstalý. Okresní správa sociálního zabezpečení předkládá žalované stejnopis rozhodnutí uvedeného ve větě první, a to do osmi dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
9. Podle ustanovení § 107a odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. lze o zmeškání prominutí obecné závazné dvouleté lhůty pro podání návrhu požádat kdykoliv. Dané však platí pouze v situacích, kdy péče skončila nejdříve ke dni 1. 7. 2007. U péče, která skončila před tímto datem, platí, že nejzazším dnem pro podání návrhu bylo datum 30. 6. 2009 a bylo stanoveno „generálním pardonem“.
10. Podle Příkazu ministra č. 30/2006 účinného od 25. 11. 2006 byla žalovaná povinna rozhodovat o žádostech o dobrovolné hodnocení doby mimo jiné osobní péčí o dítě ve věku do 18 let, je-li dlouhodobě těžce zdravotně postižené vyžadující mimořádnou péči, pokud k započtení této doby pro účely důchodového pojištění jako náhradní doby důchodového pojištění brání pouze nedodržení lhůty k podání přihlášky k účasti na důchodovém pojištění s tím, že ostatní zákonné podmínky pro hodnocení této doby jako náhradní doby pojištění musí být splněny [§ 5 odst. 1 písm. r) a § 5 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění platném do 31. 12. 2006].
11. V předmětné věci je tedy zásadní, že nejen, že obě děti žalobkyně nebyly shledány dětmi dlouhodobě těžce zdravotně postiženými vyžadujícími mimořádnou péči, žalobkyně navíc neuplatnila do 30. 6. 2009 na předepsaném tiskopisu u okresní správy sociálního zabezpečení návrh na zahájení řízení. Ten uplatnila až dne 20. 10. 2014.
12. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 15. 3. 2017.
13. **Ze správního spisu** soud ve vztahu k souzené věci zjistil z rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2017, že žalobkyni byl od 22. 11. 2016 přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Rozhodnutím ze dne 6. 1. 2017 č. II byla žalobkyni zamítnuta žádost o zhodnocení doby péče o dítě dlouhodobě těžce zdravotně postižené vyžadující mimořádnou péči od 1. 7. 1996 do 1. 5. 2000, protože podle posudku o zdravotním stavu lékařské posudkové služby OSSZ Olomouc ze dne 10. 11. 2014 nebyli synové M. J. a P. J. v tuto dobu dětmi dlouhodobě těžce zdravotně postiženými vyžadujícími mimořádnou péči podle § 1 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů.
14. Napadeným rozhodnutím ze dne 15. 3. 2017 byl tento skutkový a právní závěr potvrzen. K námitce žalobkyně, že obě děti byly dne 27. 9. 2015 naposledy posuzovány OSSZ Olomouc se závěrem, že se jedná o děti dlouhodobě těžce zdravotně postižené vyžadující mimořádnou péči podle § 37 odst. 1 vyhlášky č. 149/1988 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 1995, žalovaná uvedla, že žalobkyně žádala o uznání dob osobní péče o své dvě děti po

čtvrtém roce jejich věku z důvodu jejich těžkého zdravotního postižení vyžadujícího mimořádnou péči, již ve své žádosti o invalidní důchod ze 17. 10. 2016, a to v dobách od 14. 5. 1989 do 22. 8. 1990, od 1. 10. 1990 do 26. 11. 1995 a od 1. 7. 1996 do 1. 5. 2000, přičemž k dobám od 14. 5. 1989 do 22. 8. 1990 a od 1. 10. 1990 do 26. 11. 1995 připojila čestná prohlášení ze dne 19. 10. 2016, že osobně pečovala v uvedených dobách o obě své děti, které vyžadovaly mimořádnou péči z důvodu dlouhodobého těžkého zdravotního postižení v místě společného bydliště. V době od 1. 7. 1996 do 1. 5. 2000 byla doložena dvě usnesení OSSZ Olomouc ze dne 17. 12. 2014, jimiž byla zastavena řízení ve věci návrhu na zahájení řízení o době rozsahu péče o obě dlouhodobě těžce zdravotně postižené děti žalobkyně vyžadující mimořádnou péči ve smyslu předpisů účinných do 31. 12. 2006. Tyto návrhy byly podány žalobkyní dne 20. 10. 2014. Podle odůvodnění obou usnesení žalobkyně pečovala o oba syny od 1. 7. 1996 do 1. 5. 2000 v plném rozsahu osobně a celodenně, a proto bylo vyžádáno dne 21. 10. 2014 posouzení zdravotního stavu obou dětí žalobkyně za účelem zjištění, zda se v období od 1. 7. 1996 do 1. 5. 2000 jednalo o děti dlouhodobě těžce zdravotně postižené vyžadující mimořádnou péči. Posudky o zdravotním stavu OSSZ Olomouc ze dne 3. 11. 2014 však obě děti žalobkyně neshledaly dětmi dlouhodobě těžce zdravotně postiženými vyžadujícími mimořádnou péči. V odůvodnění obou usnesení bylo vysvětleno, že důchodové pojištění je podle § 5 odst. 1 písm. r) zákona o důchodovém pojištění účinném do 31. 12. 2006, účastna osoba pečující o dítě dlouhodobě těžce zdravotně postižené vyžadující mimořádnou péči. Ve smyslu § 102a zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném od 1. 1. 2007 se účast osoby pečující o dítě ve věku do 18 let, které je dlouhodobě těžce zdravotně postižené, vyžadující mimořádnou péči v období před 1. 1. 2007, posuzuje podle právních předpisů účinných před tímto dnem. Podle § 5 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2006, vzniká osobě uvedené v § 5 odst. 1 písm. r) zákona o důchodovém pojištění účast na důchodovém pojištění jen v případě, že tato osoba podala přihlášku k účasti na pojištění nejpozději do dvou let od skončení této péče. Z toho vyplývá, že jestliže tato osoba v této lhůtě přihlášku účasti na pojištění nepodala, účast na pojištění nevznikla. V odůvodnění obou usnesení žalovaná konstatovala, že péče o obě děti žalobkyně skončila podle prohlášení žalobkyně dnem 1. 5. 2000, takže žalobkyně měla podat přihlášku k účasti na pojištění nejpozději do 1. 5. 2002, aby jí mohla vzniknout účast na pojištění. Vzhledem k tomu, že žalobkyně přihlášku ve lhůtě, která marně uplynula přede dnem 1. 7. 2007, nepodala a nebylo na ni možno aplikovat ani přechodné ustanovení článku III odst. 2 zákona č. 152/2007 Sb., řízení o vydání rozhodnutí o době a rozsahu péče o dítě dlouhodobě těžce zdravotně postižené, vyžadující mimořádnou péči podle § 5 odst. 1 písm. r) zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2006, bylo za dané situace právně nepřipustné podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a OSSZ Olomouc obě řízení výše uvedenými usneseními zastavila.

15. O odvolání žalobkyně proti těmto usnesením rozhodla žalovaná tak, že je zamítla a obě napadená usnesení potvrdila rozhodnutími ze dne 11. 5. 2015. Z důvodu procesní opatrnosti a nad rámec povinností žalovaná požádala v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o posouzení zdravotního stavu obou synů žalobkyně Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě, a to se zaměřením na posouzení, zda byly dlouhodobě těžce zdravotně postiženými dětmi, vyžadujícími mimořádnou péči v době ode dne 1. 7. 1996 do 1. 5. 2000. Podle posudků této komise (posudek ze dne 9. 4. 2015 se

týkal syna P. J. a posudek ze dne 16. 4. 2015 se týkal syna M. J.) nebyly obě děti žalobkyně v době ode dne 1. 7. 1996 do 1. 5. 2000 dětmi dlouhodobě těžce zdravotně postiženými, vyžadujícími mimořádnou péči podle § 1 vyhlášky č. 284/1995 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2006. K námitkám žalobkyně, že OSSZ Olomouc postupovala nesprávně, neboť jí nebylo umožněno vyjádřit se k posudku OSSZ Olomouc ve věci posouzení zdravotního stavu obou jejích dětí, žalovaná poukázala na § 85a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., podle kterého v řízení ve věci důchodového pojištění se nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí.

16. Žalobkyně byla informována dopisem Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 9. 2016, že vzhledem k tomu, že dosud neuplatnila žádost o některou z dávek důchodového pojištění, na kterou by případné vyhovění žádosti mohlo mít bezprostřední vliv, její žádost byla odložena v souladu s článkem VIII Jednacího řádu Dávkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí s tím, že požádat o odstranění tvrdosti lze nejdříve v souvislosti s uplatněním žádosti o invalidní nebo starobní důchod. Podle § 4 odst. 3 a § 106 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. může tvrdost předpisů o sociálním zabezpečení odstranit na základě písemné a odůvodněné žádosti ministr práce a sociálních věcí, případně může pověřit odstraněním tvrdosti v jednotlivých případech správy sociálního zabezpečení, přičemž na řízení o žádosti o odstranění tvrdosti se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. V § 106 odst. 1 citovaného zákona je výslovně stanoveno, že řízení o odstranění tvrdosti nelze zahájit, popřípadě v něm pokračovat po dobu, po kterou probíhá přezkumné řízení soudní.
17. Žalovaná k námitkám žalobkyně upozornila, že zdravotní stav jejích dětí a nároky z toho vyplývající pro žalobkyni v čase byly posuzovány podle dvou různých předpisů, což souvisí se změnou právní úpravy, ke které došlo v oblasti důchodového zabezpečení ke dni 1. 1. 1996, kdy nabytí účinnosti zákon o důchodovém pojištění a spolu s ním vyhláška č. 284/1995 Sb. Doby péče před 1. 1. 1996 bylo možné uznat podle právních předpisů platných před tímto dnem, jak je také stanoveno v záznamech o jednání OSSZ Olomouc ze dne 27. 9. 1995, že obě děti byly dlouhodobě těžce zdravotně postižené vyžadující mimořádnou péči podle § 37 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 149/1988 Sb. a její přílohy. Na těchto posudcích ze dne 27. 9. 2015 byla výslovně uvedena jejich platnost pouze do 31. 12. 1995. Doby péče po 31. 12. 1995 bylo možné hodnotit pouze podle právních předpisů, které nabyly účinnosti dne 1. 1. 1996, jak bylo vysvětleno výše tak, že na tyto doby již nebylo možné aplikovat postup podle vyhlášky č. 149/1988 Sb., která byla zrušena přede dnem nabytí účinnosti vyhlášky č. 284/1995 Sb., tedy dnem 31. 12. 1995.
18. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
19. Spornou otázkou v souzené věci bylo, zda měla žalobkyni být započtena doba péče o její dva syny jakožto děti dlouhodobě zdravotně postižené vyžadující mimořádnou péči, a to v době od 1. 7. 1996 do 1. 5. 2000 (dále i „rozhodné období“).
20. Podmínkou uznání statutu dětí coby dlouhodobě zdravotně postižených vyžadujících mimořádnou péči byl kladný **posudek** posudkového lékaře.
21. Další podmínkou zhodnocení doby péče o dlouhodobě zdravotně postižené syny žalobkyně bylo také **podání žádosti** o zhodnocení rozhodné doby ve lhůtě stanovené zákonem.

22. Tyto podmínky se při aplikaci všech relevantních právních předpisů, jak uvedla v napadeném rozhodnutí i žalovaná, vzájemně podmiňovaly (zejména s ohledem na příkaz Ministra práce a sociálních věcí č. 30/2006). Proto žalovaná ve správním řízení přezkoumala splnění obou podmínek a tento postup následně přezkoumal i soud.
23. Pro úplnost soud dodává, že příkaz ministra není obecným závazným předpisem, avšak pokud vytvoří správní praxi, tato závazná je - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, č. ve Sb. NSS 605/2005, podle kterého „vytvořili se na základě pokynu Ministerstva financí č. D-144 z roku 1996, o stanovení lhůt pro uzavření vytýkáčích řízení (§ 43 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), správní praxe spočívající v tom, že vytýkáčích řízení se uzavírají v určitých lhůtách, případně ve lhůtách prodloužených podle přesně určených pravidel, vyplývá ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněné nerovného zacházení (čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod), že pro správní orgán je takováto správní praxe právně závazná“.
24. O aplikaci právních předpisů nebylo mezi účastníky řízení sporu a ani soud nezjistil při jejich výběru a výběru znění jejich účinnosti žádné pochybení žalované.
25. Posudky v případě synů žalobkyně byly vypracovány za rozhodné období ze dne 3. 11. 2014, podle kterých synové žalobkyně nebyli shledáni jako děti dlouhodobě zdravotně postižené vyžadující mimořádnou péči. Proti těmto posudkům v rámci řízení o zhodnocení doby a rozsahu péče brojila žalobkyně odvoláním. I když k tomu nebyla žalovaná ze zákona povinna, nad rámec svých povinností z procesní opatrnosti nechala vypracovat (revizní) posudky Posudkovou komisí MPSV v Ostravě. Podle posudků této komise (posudek ze dne 9. 4. 2015 se týkal syna P. J. a posudek ze dne 16. 4. 2015 se týkal syna M. J.) nebyli synové žalobkyně shledáni v době ode dne 1. 7. 1996 do 1. 5. 2000 dětmi dlouhodobě těžce zdravotně postiženými, vyžadujícími mimořádnou péči podle § 1 vyhlášky č. 284/1995 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2006.
26. Rozhodnutí o době a rozsahu péče o děti žalobkyně, které není předmětem přezkumu tohoto soudního řízení správního, bylo napadeno žalobou, která byla zamítnuta, stejně jako následná kasační stížnost žalobkyně (sp. zn. 59 Ad 9/2015 u zdejšího soudu a sp. zn. 6 Ads 270/2016 u Nejvyššího správního soudu). Jádrem věci byla otázka podání žádosti o zhodnocení doby péče o děti ve lhůtě dvou let od skončení péče, tedy nejpozději do 1. 5. 2002, která nebyla žalobkyní dodržena. Pro stručnost na obě rozhodnutí soud odkazuje. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku odkázal na institut odstranění tvrdosti v rámci žádosti o důchod.
27. Zdejší soud se předmětnou otázkou zabýval také v soudním řízení správním, vedeném pod sp. zn. 72 Ad 6/2017, jehož předmětem bylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o obnovu řízení o zhodnocení doby péče o děti žalobkyně. I na toto své rozhodnutí zdejší soud odkazuje (žaloba byla zamítnuta).
28. Návrhu žalobkyně na vypracování dalšího revizního posudku soud nevyhověl, protože žalobkyně neuvedla žádný konkrétní lékařský důvod, z jakého byly shora citované posudky nesprávné. Žalobkyně současně nepředložila žádný důkaz, který by posudky zpochybňoval (lékařská zpráva, posudek, odborné stanovisko apod.).
29. Námitka žalobkyně, že nebyla přítomna vypracování posudků, je nedůvodná. Podle § 85a zákona č. 582/1991 Sb., ve znění účinném ke dnům vypracování citovaných posudků

v roce 2014 a 2015, v řízení ve věcech důchodového pojištění se nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí; zahájení řízení z moci úřední se účastníkům zpravidla neoznamuje. Postup žalované byl protizákonný a nelze mu v tomto směru ničeho vytknout.

30. Žalobkyně nenamítá, že by žádost o zhodnocení doby péče o děti podala jindy než dne 20. 10. 2014. Žalobkyně rovněž nenamítá, že by žalovaná použila na věc nesprávné právní předpisy nebo v nesprávném znění. Žalobkyně *de facto* nesouhlasí se zněním aplikovaných obecně závazných právních předpisů. Jak doplnila žalobkyně při soudním jednání, je si vědoma, že jediné řešení předmětného sporu je možné prostřednictvím rozhodnutí o žádosti o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení, jak mj. žalobkyni poučil ve svém rozsudku citovaném výše Nejvyšší správní soud i žalovaná ve správním řízení).
31. Žalobkyně požádala o odstranění tvrdosti dne 30. 8. 2016, její žádost byla dne 16. 9. 2016 odložena. Dne 17. 10. 2016 žalobkyně podala žádost o invalidní důchod.
32. Podle § 106 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. (ve znění účinném ke dni vydání tohoto rozsudku) tvrdost předpisů o sociálním zabezpečení lze odstranit na základě písemné a odůvodněné žádosti občana, v jehož prospěch má být tvrdost odstraněna. V nové žádosti o odstranění tvrdosti nemohou být uplatněny stejné důvody, které již obsahovala žádost původní; při opakování těchto důvodů bude nová žádost odložena a žadatel bude o tomto vyrozuměn. Na řízení o žádosti o odstranění tvrdosti se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Řízení o žádosti o odstranění tvrdosti nelze zahájit, popřípadě v něm pokračovat, po dobu, po kterou probíhá přezkumné řízení soudní.
33. Je tak na žalobkyni, aby podala žádost o odstranění tvrdosti podle citovaného ustanovení a dodržela jeho podmínky tak, jak jsou citovány shora.
34. Závěrem soud shrnuje, že žalovaná zjistila správně skutkový stav, vybrala správně právní předpisy, pod které jej subsumovala a z toho vyvodila v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
35. Úspěšná žalovaná a neúspěšná žalobkyně nemají právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 15. května 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N..

